

“หัวหน้า.....ที่รัก”

สรุปเรื่องเล่าโดยย่อ :

ทุก ๆ เช้าก็จะมีหญิงเวยบางร่างเล็ก แต่งตัวดูกระเปียบแป๊ะ มาทำงานเช้ากว่าเพื่อน เดินรอรอบ ๆ OPD สายตาคอยสอดส่องดูความเรียบร้อย ของโต๊ะ เก้าอี้ เข้าห้องตรวจนั้น ออกห้องตรวจนี้ อุปกรณ์ ของครบพร้อมครบไหม เครื่องวัดความดันทำไม่ยังไม่เช็ด เก้าอี้ตรงนี้ยังไม่ค่อยสะอาด ARI ลงไปดูกันหรือยัง น้อง ๆ มา ทำงานให้เช้ากว่านั้นะ 5 ส. ตวย โต๊ะตัวเองด้วย หลังจากนั้นนางก็จะเอาผ้ามาเช็ด 5 ส.หน้าโต๊ะตัวเองจนสะอาด แล้วถึงจะเริ่มซักประวัติคนไข้

เข้ามาพวกเรา ก็อยากเอาสำลียักรูหู เพราะไม่อยากได้เสียงหัวหน้า หลายครั้งมีความคิดว่า ทำไมหัวหน้าต้องบ่นด้วยนะ ไม่เบื่อบ้างเลยหรือ? พูดได้ทุกวัน โต้ ๆ กันแล้ว ไม่พูดก็ได้เนะ เชื่อว่า หลายๆ คน คงมีความคิดด้านลบนี้เริ่มผุดๆ โผล่ ๆ เป็นประจำ

2-3 วันมานี้ เสียงนี้เสียงหายไป หัวหน้าของเราต้อง Admit เพื่อผ่าตัด แต่พวกเราก็ยังคงทำงานกันตามปกติ เช็ด ถู 5 ส ก่อนปฏิบัติงาน โดยอัตโนมัติ มาทำงานเช้าขึ้น เสมือนว่าเสียงหัวหน้าจะคอยเตือนอยู่ในหูตลอดเวลา วันที่หัวหน้าอยู่ทำงาน นางทำทุกหน้าที่ตั้งแต่ผู้ปฏิบัติการยันผู้บริหาร ทีมทำงานเหมือนโรงพยาบาลนี้เป็นของตัวเอง อะไรต้องทำให้ดีและดีที่สุด วันนี้นางป่วย ไม่สบายต้องผ่าตัดครั้งสำคัญในชีวิต น้อง ๆ OPD ทุกคนคิดถึงหัวหน้านะ ขอส่งกำลังใจผ่านเรื่องเล่าในดี ๆ ในหน่วยงาน วันนี้พวกเราตั้งใจทำหน้าที่ของงานบริการด้านหน้าให้ดีที่สุด ไม่อยากให้หัวหน้าไม่สบายใจ ขอให้ดูแลสุขภาพตัวเองดี ๆ หายป่วยไว ๆ และกลับทำหน้าที่หัวหน้าต่อเนะคะ

สิ่งที่ได้เรียนรู้ : บทบาทหน้าที่/ความรับผิดชอบ คือหมวกที่ทุกคนต้องสวมใส่ในแต่ละช่วงเวลา หมวกแต่ใบล้วนมีความสำคัญ มีบทบาทที่แตกต่างกันไป ดังนั้นการหาจุดร่วม สงวนจุดต่างทำให้เราเรียนรู้ร่วมกันได้อย่างมีความสุข

เล่าเรื่องโดย อรพิน ชัยปັນ

เขียนเรื่องเล่าโดย พว. สายสมร ภัทรจิตรานนท์ พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ
งานผู้ป่วยนอก โรงพยาบาลแม่ลาว